

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El més patriota de tots

Les eleccions sempre les guanya el partit que aconsegueix convèncer més ciutadans que representarà i defensarà millor l'interès general. I per interès general s'entén que es parla dels interessos nacionals. Per això, crec que es pot afirmar amb rotunditat que si Marine Le Pen ha guanyat la primera volta de les eleccions regionals franceses no és tant perquè els francesos s'hagin tornat d'extrema dreta com perquè la majoria dels que han anat a votar han identificat el Front Nacional amb qui representa millor el patriotisme francès en uns moments en què, per raons òbvies, l'electorat veu el país amenaçat.

VAL A DIR, per no fer-ne un gra massa, que Marine Le Pen ha obtingut el 30 per cent dels vots amb una participació del 50 per cent. Això vol dir que només l'ha votat el 15 per cent dels cens electoral. No queda justificat, per tant, pensar que el resultat descriu l'estat d'ànim ni el pensament polític de tots els francesos. Però és clar que els atemptats de París, i la sobreacció hiperpatriòtica de François Hollande, encara han donat més empenta al Front Nacional. La immediata rèplica militar, el pretès lideratge internacional en els atacs a Daeix a Síria –amb entrevistes al més alt nivell– o la magnificència dels funerals d'estat, volent donar resposta a la por, paradoxalment, no han fet més que justificar-la. Si Hollande ha situat la resposta en la recuperació de l'orgull nacional, per què no votar els qui en fan més bandera?

EN QUALSEVOL CAS, els resultats de les regionals franceses ens poden ser útils per reflexionar sobre les properes eleccions generals espanyoles. I és que també a Espanya –com en qualsevol altre país– guanyarà el partit que sigui capaç d'exhibir el més gran patriotisme. Per això, davant del 20-D, tots els partits “nacionals” ja fa temps que competeixen per veure qui n'és més. Des de la gran bandera espanyola que ha decorat els actes polítics de Pedro Sánchez fins a la sobreactuació del PP –govern i partit– en defensa de la unitat d'Espanya, sempre amb Catalunya com a ase dels cops. I, no cal dir-ho, amb el “nou” aspirant a ser el més patriota de tots, Albert Rivera, que no cessa de proclamar la seva adhesió obsessiva al més vell i conegut model de nació espanyola, unitarista i homogeneïtzador. En aquest sentit, em temo que el model federal de Pablo Iglesias, que accepta Catalunya com a nació i Espanya com a país de països, tot i voler-se presentar també com un model avançat de patriotisme, no serà reconegut com a tal i quedarà arraconat per l'embranchida patriòtica més tradicional dels altres tres.

PASCAL ROSSIGNOL / REUTERS

.....
A Espanya
guanyarà
les eleccions
qui exhibeixi
l'orgull nacional
més inflat

PER EVITAR confusions terminològiques, cal tornar a recordar que el patriotisme no és altra cosa que el nacionalisme dels qui ja tenen reconegut un estat, mentre que el nacionalisme és el patriotisme dels qui en reivindiquen un de propi. Un fet que explica molt bé per què els primers es poden permetre el luxe de dir que el patriotisme és l'amor al que és propi, i el nacionalisme l'odi als altres. Però els fets són tossuts, i la realitat mostra que el desacomplexament patriòtic dels estats, amb tots els seus atributs, multiplica per mil l'expressió del nacionalisme reivindicatiu, inevitablement a la defensiva i sempre exposat a ser qualificat de xenòfob o de mals encara pitjors.

EN DEFINITIVA, si volem saber qui guanyarà les eleccions espanyoles, deixem-nos estar de dretes i esquerres, de velles i noves polítiques, i parem atenció a les mostres de patriotisme espanyol. Qui exhibeixi l'orgull nacional espanyol més inflat, qui garanteixi més força en la defensa de la unitat d'Espanya, aquell guanyarà les eleccions. Els programes econòmics i socials només fan de farciment.